Barat Vüsal

ŞAİR ÇİNARI

Bu odu-ocağı, bu baxça-bağı,
Mindir yaraşığa, min yaşa çinar!
Nə vaxtsa qeyd etsən min illiyini,
Çağırsan gələrəm mən yaşa, çinar!

Söz yox vüqarına, gözəlliyinə,
Gözümü kol-kosdan çəkdimmi, çəkdim.
Mən səni əkəndə əvvəl dibinə
Öz alın tərimi tökdümmü, tökdüm.

Bir gün deyirəm ki, gəlsin elə gün,
Bayramın başlasın görüm sənin də.
Nəvə-nəticəmi başına topla,
Üstünə kölgə sal kötücəmin də,
Üstünə kölgə sal yadicəmin də,
Üstünə kölgə sal iticəmin də!

Ovçu əl saxlayır ovu qaçanda,
Sığınsa altına deyir, çinarın.
Görsünlər boş yere əkməmişəmmiş,
Ova pənah olub şair çinarı,
Ziyarətgah olub şair çinarı!

Odur bax, ürəyim-nəzrim başında,
Səni min arzuyla bil, əkmişəm mən.
Gəlsinlər, görsünlər Ərzin başından,
Ocaq əkmişəm mən, pir əkmişəm mən?!

Görüncə biləcək arif adamlar,
Mənsiz kimi şeymiş sənsiz qapım da.
Başqası əkəndə meyvə ağacı,
Tanrım, çinar əkdim mən öz qapımda!

Kəsməkdən ötəri şərin köksünü,
Mənim axtardığım xeyirsən, çinar.
Bəlkə də deyirəm indiyənəcən
Yazdığım ən gözəl şeirsən, çinar!

Böyütdüm qayğını mən necə çəkib,
Səni adam sanır, adam baxanda.
Görsünlər boynu hardan baxanda,
Görsünlər boyumu hardan baxanda!

Bəlkə elə bir iş öhd etmişəm ki,
Bir də olmayacaq belə imkanım.
Yalvarıb Allaha, əhd etmişəm ki,
Sənə də beş min il yaş versin, canım!

Vüqarla obaya, elə bax, onda,
Allaha çox şükür, səni əkmişəm.
Çinar əkməmişəm belə baxanda,
Sənə də, mənə də ömür əkmişəm.

Kim bilir, bəlkə də sənin eşqinə,
Nə vaxtsa qəbrimdən ölüb çıxaram.
Kölgəndə mənə də yer saxlayarsan,
Birdən demək olmaz, gəlib çıxaram!?

SÖZ QƏBRİ

Günüm günmü olar, mənimmi olar,
Bir iş tutub onu aldırammasam.
Ana, qəbrin üstə şeir oxuyub,
Səni məzarından qaldırammasam!

Uzaq da, yaxın da şahiddi buna,
Şair oğlun ilə öyündüyünə.
Vallah, inanıram, inanıram mən,
Hələ ürəyinin döyündüyünə!

Asanca hədəfi nişana alar,
Olanda kamana ox, uyğun ana!
Səni hansı sözlə oyatmaq olar,
Sənə hansı şeri oxuyum, ana?!

Dur ana, qoy sənə kömək eyləyim,
Qoy səni basdırım öz qəbrində
Bəlkə bu yatdığın yad qəbiridir,
Nə vaxt yatacaqsan öz qəbirində?!

Özüm də bilmirəm indiyənəcən,
Günüm necə keçib anamsız mənim.
Məni qurban olum, düzlərdə qoyma,
Söz anam, öz anam, anam söz mənim!

Ana, bir misra da deyə bilmərəm,
Ürəklə deməmiş, başla deməmiş.
Başlaya bilmərəm şeir oxumağa,
Sən budur, bax, qalxdım, başla!-deməmiş!

ÖLÜMSÜZLÜK SİRRİ

Şəhid məzarları üzərində yellənən bayraqları görərkən

Deyir Yurdun Ozanı,
Öpüb Tanrı yazanı.
Şəhid bir ad qazanib,
O ad qoymayır ölsün.

Çoxdu şəhidi anan,
Bir yandan biz, bir yandan,
Yuyat yerində yanan
Çıraq qoymayır ölsün.

Ruhu necə bax, ucur,
Qanad çalaraq uçur.
Şəhidi torpaq qucur,
Bayraq qoymayır ölsün.

Barat igiddən yazır,
Ağrı çəkibən yazır.
Qələm şəhiddən yazır,
Varaq qoymayır ölsün!

İYNƏ

Mənə neynəyirlər… neynəməyirlər,
Aman, qorxmayıram, aman, qorxuram!
Məni hər addımda "iynələyirlər"
İynə vurdurmaqdan yaman qorxuram!

Deyirlər, təzə bir bəla çıxıbdı,
Qaşı da elə bil, firuzə qaşı.
Məni çığırıblar, iynə vurdurum,
Dünyanı bürüyən virusa qarşı.

Qorxudan qan vurmur...qan vurur indi,
Özüm də bilmrəm neynəyim, neynim.
Elə bəlanın da iynəsi eyni,
Elə qalanın da iynəsi eyni,
Elə ölənin də iynəsi eyni...

Kişilərdən iynə əskik olmayıb,
Məni də incidən həmin iynədir.
O qədər mənə də "iynə" vurublar,
Az qalır, deyəm ki,"Ömür-iynədir"?!

Üstündə Allahın lütfü yoxsa da,
Yaşadan özünü nəylə yaşadır?
Bəşəri olmaya iynə böyüdüb,
Bəşəri olmaya iynə yaşadır!?

O inci iynədir, bu dürr iynədir,
İtirir itirsə hansı ölümü?
Elə məzarlar da bir cür iynədir,
Vururlar... sağalan, ölən bilinmir...

Aşkar, gizli necə iynələr varmış,
Dəymə xatirinə, dəymə sayının
Elə bil, qəribə yarış başlayıb,
İynə də iynəni iynələyirmiş,
Axtırıb günbəgün iynə sayını...

Sən deyən elə də hərif deyiləm,
Yaxşı bax, neynəyir... neynəməyirəm.
Mən də iynələrə iynə vururam,
Mən də iynələri iynələyirəm?!

***

Tapmaq olmur bilməsən
Eşqi dilənmək ilə!
Qalxmaq olar ayağa
Eşqə dirənmək ilə!

Eşqlə güllənmək olar,
Eşqlə bal əmmək olar.
Nura bələnmək olar,
Eşqə bələnmək ilə!

Sən keçəsən qarşımdan,
Mənsə keçəm başımdan.
Bal dadarmı yalandan
Ağız sulanmaq ilə?!

Şahmata ki, uyarsan,
Oynayaqmı?-deyərsən.
Şahı da mat qoyarsan
Eşqi qullanmaq ilə!

Yaxşı bilsin harambaz,
Qara-qorxu yaramaz!
Eşqi bulandırammaz,
Bu su bulanmaq ilə!

***

Mənə doğmadı bu yer də,
O Göy də... mən də içmişəm
Bu Yerdə içən deyiləm,
O Göydə mən də içmişəm.

Allahın Neyiydim onda,
Ruhların toyuydu onda.
"Əzəl" adlanan o gündə,
O toyda mən də içmişəm.

Səhərdi bax, geçə keçib,
Olan olub, keçən keçib.
Övliyalar necə içib,
O boyda mən də içmişəm.

Dünya söylənilən puçdu,
Sevgidən savayı heçdi.
Eşqim Şeyx Sənan eşqi,
A sevda, mən də içmişəm.

Adam içir bircə kərrə,
Adam deyir bircə kər:"Hə!"
Çox yox, Barat, bircə zərrə
O Meydən mən də içmişəm!

LƏLƏ

Aşiqtək düşəsən ana bətninə,
Gələndə dünyaya lələ gələsən.
Haqdan Cam içəsən, candan keçəsən,
Yolunu azmamış yola gələsən!

Qazanc götürəsən, itirməyəsən,
Ömrü bitirəndə bitirməyəsən.
Nə ola, fürsəti ötürməyəsən,
Məcnuntək vaxtında Çölə gələsən.

Cənnət qapısının qapıçısıyam,
Əfi ilanların ofsunçusuyam.
Səni vurmayacam, Haqq ovçusuyam,
Gələsən ay sonam, gölə gələsən!

Mən bülbül olmuşam bağa tək çıxıb,
"Ana! Ana!" deyən çağa tək çıxıb...
Ağa qarşısında ağa tək çıxıb,
Allah qarşısına kölə gələcən!

Barat, sən Obaya, sən Elə yaşa,
Ən gözəl işləri sən elə, yaşa!
Torpağın üstündə sən elə yaşa,
Altda çürüyəndə ələ gələsən!

***

Nə xoşbəxtsiz, deyirəm.
Haqqa bağlı olanlar.
Ağlı Eşqə dönənlər,
Eşqi ağlı olanlar!

Coşub daşır eşqiylə,
Dağlar aşır eşqiylə.
Cavanlaşır eşqiylə,
Eşqi ulu olanlar!

Sizintək sağ ha yoxdu,
Sizintək dühа yoxdu.
Sizintək ağa yoxdu,
Eşqin qulu olanlar!

And bu: "Eşqə and olsun!"
"Yaradana həmd olsun!"
İşiniz avand olsun,
Eşqin oğlu olanlar!

BU DAŞIN YANI

Yanına qaçıram tez-tez bir daşın,
Ən doğma kəsimdi bu daşın yanı!
Eşitmir, dünyanın qulağı kardı,
Eşidir səsimi bu daşın yanı!

Nə vaxt ki, bu daşa dirsəklənirəm,
Pərvəriş tapıram, ürəklənirəm.
Gül açır elə bil, çiçəklənirəm,
İlk bahar fəslimi bu daşın yanı?

Bu şeir, bu nağıl, bu dastan, elə,
Bəlkə yaranmışam bu daşdan elə?!
Demə nə görmüsən bu daşda belə?
Himidir, yurd himni-bu daşın yanı!?

Sevincə də mərhəm, elə dərdə də,
Sevinc də məlhəm,elə dərdə də.
Qəlbə də yarayır, elə hərbə də,
Sazın sarı simi-bu daşın yanı!

Bu daşla ev tikim gərək dünyada,
Tək ona qızdırım ürək, dünyada.
Heç nəyim olmasın neynək, dünyada,
Bəsimdi... bəsdimdi bu daşın yanı!

Balaca bənövşə dəsimi deyil,
Kim deyir, Baratın lazımı deyil?
Mənimçün hər şair Nəsimi deyil,
Mənimçün Nəsimi-bu daşın yanı!

HAQQ NURU

(Hüseyn Arifin xatirəsinə)

Tamam işığını keçirməmişdi,
Ölüm öz zənnində yanıldı, şair.
Bir gecə keçəndə Ağstafadan
Sevindim, hamının eviylə birgə,
Evinin işığı yanırdı şair!

Ucaltsa ucaldar arifi, ruhu,
Etsə doğma edər qəribi, ruhu,
Yəqin qayıtmışdı Arifin ruhu,
Evinin işığı yanırdı şair!

Baxdım, gördüm nəslə dair işıqdı
Əsrlərlə əsrə dair işıqdı.
Yəqin belə olur şair işığı,
Evinin işığı yanırdı şair!

Aralı düşsə də gül budağından,
Uzağa düşmürmüş könül bağından,
Sanki süzülürdü Gülül dağından,
Evinin işığı yanırdı şair!

Külə dönməmişdi şair işığı,
Ruhən sınmamışdı şair işığı,
Yanır, sönməmişdi şair işığı,
Evinin işığı yanırdı şair!

Eşq yolunda canı aşiq verirdi,
Meydana nizamı aşıq verirdi.
İşığın özünə işıq verirdi,
Evinin işığı yanırdı şair!

Zərifdən zərifin işığı idi,
Baş hərfin-Əlifin işığı idi,
Hüseyn Arifin işığı idi...
Evinin işığı yanırdı şair!